

La mirada de l'artista.

La tria d'Isidre Manils



169

Composició abstracta, Enric Planasdurà. Acrílic sobre paper. 48,5 x 63 cm. Número de registre 1416.

El passat mes de juliol, amb motiu del desè aniversari de la seva inauguració, el Museu Abelló¹ va demanar a una desena de persones que triessin una obra del Mestre i expliquessin per què l'havien escollida. D'aquí en va sorgir l'exposició *Deu anys, deu mirades*. El següent text és el que hem extret de l'entrevista amb Isidre Manils, pintor i fill de Mollet.

«Jo de petit ja volia ser pintor i em trobava Abelló pintant per cal Magre, per

Gallecs... era una figura que m'impactava molt, era molt emocionant veure'l. Recordo que el meu pare tenia una agència de viatges i Abelló venia allà a comprar els bitllets per anar a aquests viatges tan fabulosos que feia pel món... Un cop va venir a casa a veure el que feia. En aquella època vam tenir una mica de relació. Després, quan vaig exposar aquí al Museu (que ja eren els seus últims mesos de la seva vida), el vaig tornar a trobar; ell no ho recordava, però li vaig fer memòria i va ser molt maco.

1. <http://www.museuabello.cat/>

Des de petit ja se'n parlava, que s'havia de fer aquest museu i jo visitava la casa de l'Abelló. La meva vinculació al Museu és que és el museu del meu poble. L'he vist projectar i realitzar. La gràcia és que al ser un museu d'autor, té aquesta mirada tan personal... perquè de vegades els museus que estan fets amb talonaris no tenen aquesta passions, aquestes obsessions al darrera, que jo trobo que són la gràcia dels museus.

Jo tenia records del museu, i recordava peces; les de Pons, per exemple, que m'agradaven molt. També tenia curiositat de tornar a veure les peces figuratives d'Abelló; és l'Abelló que m'agrada més i pensava que triaria unes peces d'aquestes. Però al visitar l'exposició, em vaig trobar amb unes peces d'un pintor que es diu Enric Planasdurà, que jo no coneixia i el vaig trobar impressionant. Em va impres-

sionar la qualitat de la peça, perquè no coneixia un autor com aquest. Sempre em commou molt que peces així i d'autors que jo crec que són bons –jo que m'hi dedico–, m'hagin passat desapercebuts. Trobo que de vegades som injustos amb els artistes.

Vaig sortir del museu tenint dubtes, però quan tancava els ulls, aquestes peces de Planasdurà eren les que més m'impactaven. I és la gràcia d'aquests museus que són tan eclèctics, que hi ha tanta diversitat d'obra, que sempre pots descobrir una cosa. I això, per mi, és una sorpresa.

D'aquesta *Composició abstracta* em va captivar l'actualitat de l'obra. És de l'any 1955 i té color, és a dir, que amb més de cinquanta anys es manté molt viva; hi ha peces que no aguanten tan bé els anys, l'art és despietat amb el pas del temps i aquesta peça es manté molt bé.